

De Gaza Humanitaire Stichting – Een Tandwiel in Israël's Genocide Moordmachine

Het beleid van Israël in Gaza – in het bijzonder de werking van de hulpdistributiepunten van de Gaza Humanitaire Stichting (GHF) en het verbod op toegang tot de zee van 12 juli 2025 – vormt een systematische aanval op Palestijnse burgers en verdient ondubbelzinnige veroordeling. Deze acties schenden de kernprincipes van het internationaal humanitair recht (IHR), bewapenen humanitaire hulp en dwingen wanhopige Palestijnen in een dodelijk spel van Russische roulette op GHF-locaties. Het zeeverbod, ingevoerd midden in de zomer onder onleefbare omstandigheden, ontnemt burgers voedsel, hulp en waardigheid, en drijft hen naar dodelijke hulppunten waar ze het risico lopen op dood of verminning. Het cumulatieve effect van dit beleid, samen met expliciete uitspraken van Israëlische functionarissen, onthult niet alleen intentie, maar ook een gecoördineerde strategie die voldoet aan de wettelijke definitie van genocide.

Israël's Schendingen van het Internationaal Recht

Het gedrag van Israël in Gaza schendt op flagrante wijze het internationaal humanitair en mensenrechtenrecht zoals vastgelegd in de Geneefse Conventies, het internationaal gewoonterecht en multilaterale verdragen:

1. Schending van het Principe van Onderscheid

Door GHF-hulpdistributiepunten te plaatsen binnen of nabij militaire evacuatiezones – zoals het Netsarim-controlepunt en delen van Rafah – negeert Israël het fundamentele principe van onderscheid tussen burgers en strijders, vastgelegd in Artikel 48 van Aanvullend Protocol I bij de Geneefse Conventies. Het VN-Bureau voor de Rechten van de Mens rapporteerde 798 doden nabij hulppunten sinds eind mei 2025, waarvan ten minste 615 direct verbonden zijn met GHF-locaties (Reuters, 11 juli 2025). IDF-personeel schiet routinematig op deze menigten, wat opzettelijke bedreiging van burgers bevestigt.

2. Collectieve Bestrafing

De blokkade van Gaza, verscherpt sinds oktober 2023 en verder afgedwongen door het zeeverbod van 12 juli 2025, schendt Artikel 33 van de Vierde Geneefse Conventie, dat collectieve bestrafing verbiedt. Vissen is al generaties lang een cruciale voedselbron in Gaza. Door niet alleen vissen maar ook zwemmen in de verzengende zom hitte te verbieden – te midden van verwoeste huizen, schaars water en geen elektriciteit – legt Israël lijden op aan de bevolking in strijd met zijn wettelijke verplichtingen als bezettende macht.

3. Willekeurige Ontneming van Leven

Het zeeverbod, afgedwongen met schiet-op-zicht-bevelen voor zwemmers en vissers,

vormt een duidelijke schending van Artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (ICCPR), dat het recht op leven garandeert. In combinatie met IDF-schietpartijen op GHF-hulplocaties vertegenwoordigen deze acties een patroon van willekeurige executies die neerkomen op misdaden tegen de menselijkheid onder het Statuut van Rome.

4. Wapenisation van Humanitaire Hulp

De GHF, opgericht onder een gezamenlijk Amerikaans-Israëliisch initiatief begin 2025 en beheerd met IDF-beveiliging en particuliere Amerikaanse aannemers, ondermijnt de humanitaire principes van neutraliteit, onpartijdigheid en onafhankelijkheid. De verklaring van Amnesty International van 29 mei 2025 veroordeelde de GHF als “illegitiem en onmenselijk”, en merkte op dat het in strijd is met Israël’s plicht om het welzijn van de bezette bevolking te waarborgen. In plaats van veilige toegang tot hulp te bieden, stelt de GHF burgers bloot aan dodelijk geweld, waardoor humanitaire hulp wordt omgevormd tot een oorlogsinstrument.

Deze acties maken deel uit van een bredere strategie om “levensomstandigheden te creëren die bedoeld zijn om de fysieke vernietiging van een volk te bewerkstelligen”, in directe strijd met Artikel II(c) van de Genocide Conventie van 1948.

Genocide Intentie: De Woorden Achter de Oorlog

De wettelijke drempel voor genocide omvat de vereiste van specifieke intentie. Israëlische politieke en militaire leiders hebben deze intentie herhaaldelijk in ondubbelzinnige termen uitgedrukt. Minister van Defensie Yoav Gallant beschreef Palestijnen als “menselijke dieren”, terwijl Minister van Erfgoed Amichai Eliyahu voorstelde een atoombom op Gaza te gooien. Premier Benjamin Netanyahu beriep zich op het bijbelse gebod om “Amalek te gedenken”, een oproep die historisch wordt geïnterpreteerd als een mandaat voor totale vernietiging.

Minister van Financiën Bezalel Smotrich verklaarde: “Geen enkele korrel tarwe mag Gaza bereiken”, en president Isaac Herzog ontkende de onschuld van burgers, waarbij hij collectieve schuld beweerde. Minister van Onderwijs Yoav Kisch zei botweg: “Ze moeten worden uitgeroeid.” Verklaringen van IDF-generaals en Knesset-leden weerspiegelen deze genocidale retoriek, waarbij een vicevoorzitter opriep om “Gaza van de aardbodem te vegen” en een ander aandrong om “Gaza genadeloos plat te gooien”.

Deze verklaringen zijn geen afwijkingen – ze weerspiegelen het staatsbeleid. Jaar na jaar weerklinkt de Jeruzalem Vlaggenmars met kreten van “Dood aan Arabieren”, wat een cultuur van eliminatie in de kern van de Israëlische staat onderstreept. De samensmelting van dehumaniserende taal met beleid dat systematisch het burgerleven vernietigt, onthult de genocidale intentie achter Israël’s acties in Gaza.

De Bloedigste Dagen bij GHF Hulpdistributiepunten

De distributiepunten van de Gaza Humanitaire Stichting zijn slagvelden geworden. Enkele van de bloedigste dagen sinds eind mei 2025 zijn:

- **3 juni 2025:** 102 doden, 490 gewonden
- **6 juni 2025:** 110 doden, 583 gewonden
- **8 juni 2025:** 125 doden, 736 gewonden
- **10 juni 2025:** 163 doden, 1.495 gewonden
- **11 juni 2025:** 223 doden, 1.858 gewonden
- **12 juni 2025:** 245 doden, 2.152 gewonden

Deze incidenten, bevestigd door journalisten en medisch personeel, tonen een terugkerend patroon van gericht vuur op burgers die verzameld waren voor hulp. Het stijgende dodental is een direct gevolg van de opzettelijke militarisering van humanitaire ruimte.

Gaza's Ineenstortende Gezondheidssysteem: Ziekenhuizen Getroffen, Medicijnen Geblokkeerd

Terwijl burgers worden verminkt op GHF-locaties en door heel Gaza, vinden ze geen toevlucht in ziekenhuizen – omdat Israël **elk ziekenhuis** heeft gebombardeerd en beschadigd. Gaza's gezondheidsinfrastructuur is systematisch getroffen, operatiekamers zijn tot puin gereduceerd, intensive care units zijn vernietigd en artsen, verpleegkundigen en patiënten zijn gedood. De Wereldgezondheidsorganisatie heeft deze aanvallen als oorlogsmisdaden veroordeeld.

Vanwege de blokkade zijn essentiële medicijnen, waaronder verdovingsmiddelen, pijnstillers en antibiotica, niet beschikbaar. Artsen worden vaak gedwongen om amputaties, keizersneden en levensreddende operaties uit te voeren **zonder sedativa of anesthetica**. Deze wreedheid is geen nevenschade – het maakt deel uit van het ontwerp. Het verwonden van burgers op hulppunten en hen vervolgens behandeling ontfagen dient Israël's bredere genocidale doel om Gaza's bevolking op alle mogelijke manieren uit te roeien.

Soldaten Bevolen om op Burgers te Schieten: Schendingen van Wet en Geweten

In een vernietigende onthulling gepubliceerd door *Haaretz* op 27 juni 2025 getuigden meerdere Israëlische soldaten dat ze expliciet bevel kregen om het vuur te openen op ongewapende Palestijnen die verzameld waren op GHF-hulpdistributielocaties. Deze getuigenissen bevestigen wat overlevenden en journalisten al lang hebben gerapporteerd: burgers die vreedzaam in de rij stonden voor voedsel en water werden opzettelijk aangevallen, niet per ongeluk gevangen in kruisvuur. Een officier beschreef de scène als een "dodenveld" en gaf toe dat scherpe munitie werd gebruikt, niet ter zelfverdediging, maar om menigten met geweld te verspreiden. Dit beleid van berekende moord schendt zowel het internationaal recht als militaire ethiek.

De Processen van Neurenberg, die volgden op de gruweldaden van de Tweede Wereldoorlog, stelden een precedent dat "slechts orders opvolgen" geen verdediging is voor oorlogsmisdaden. Soldaten zijn persoonlijk verantwoordelijk voor onwettig gedrag, vooral wanneer orders duidelijk illegaal zijn. Dit principe is vastgelegd in de eigen Ethische Code van

de IDF, die bevestigt dat Israëlische soldaten niet alleen het **recht** hebben maar ook de **plicht** om illegale orders te weigeren. Het afvuren van scherpe munitie op ongewapende burgers – vooral op hen die humanitaire hulp zoeken – is geen grijs gebied: het is een oorlogsmisdaad. De soldaten die deze orders volgden, de commandanten die ze gaven en de staat die dit beleid mogelijk maakte, moeten allemaal ter verantwoording worden geroepen. Morele verantwoordelijkheid kan niet worden uitbesteed. Noch kan het worden begraven onder de ruïnes van een volk dat voedsel, water en waardigheid wordt ontzegd.

Het Verhaal van een Slachtoffer: Beschoten Terwijl Hij Verhongerde

Ik wil hier een persoonlijk verhaal delen over een goede vriend van mij, een jonge bewoner van Gaza, slechts 20 jaar oud. Hij verloor zijn hele familie bij een Israëlische luchtaanval in 2024. Sindsdien leeft hij alleen te midden van de ruïnes, op zoek naar voedsel, slaap, wandelend door trauma. Begin juli 2025 had hij vier hele dagen niet gegeten. Zijn handen beefden van honger; zijn zicht vertroebelde; zijn adem kwam in stoten terwijl de zomerhitte boven hem brandde. Honger klauwde aan zijn lichaam. Hij had geen keuze. Hij liep – struikelend, eigenlijk – naar de GHF-hulplocatie bij Netsarim. Het was zijn laatste hoop.

Toen hij aankwam, bevond hij zich omringd door duizenden anderen, even wanhopig. Plotseling, zonder waarschuwing, openden Israëlische troepen het vuur. Kogels scheurden door de menigte. Hij werd eenmaal in de arm geraakt, opnieuw in de rug. Een derde kogel doorboorde zijn dij. De vierde verbrijzelde een deel van zijn wervelkolom. Hij stortte in het zand, verlamd, bloedend, omringd door geschreeuw. Er waren geen ambulances. Geen brancards. Geen medici. Alleen de rauwe moed van vreemden – andere Palestijnen die weigerden hem achter te laten. Ze droegen hem te voet onder constante dreiging opnieuw beschoten te worden naar het dichtstbijzijnde functionerende ziekenhuis. Hij verloor een vinger. Hij zal misschien nooit meer lopen. Maar hij overleefde. En waarvoor? Voor het proberen te eten.

Zeeverbod Dwingt Afhankelijkheid van GHF af

Het zeeverbod van 12 juli 2025 elimineerde Gaza's laatste onafhankelijke voedselbron. Door vissen en zwemmen te criminaliseren onder dreiging van de dood, beroofde Israël de Palestijnen van autonomie en dreef hen naar de enige overgebleven optie: GHF-locaties. Artsen Zonder Grenzen rapporteerde dat het verbod, afgedwongen tijdens een ondraaglijke zomer met weinig schaduw of water, uitdroging, ondervoeding en wanhoop heeft verergerd (MSF, juli 2025). Dit beleid kanaliseert Palestijnen naar dodelijke hulvallen – het ontzeggen van levensreddende alternatieven terwijl het doodszones construeert.

GHF als Tandwiel in Israëls Genocide Moordmachine

De Gaza Humanitaire Stichting is geen neutrale hulpverlener – het is een tandwiel in een genocidale moordmachine. De structuur zorgt ervoor dat burgers worden blootgesteld aan maximaal gevaar onder het mom van hulp. Het zeeverbod, de militarisering van hulp

en het systematische aanvallen van distributielocaties vormen samen een coherente strategie: het vernietigen van Gaza's burgerbevolking, geheel of gedeeltelijk.

Het dodental van de VN van 798 op hulplocaties, dat dagelijks groeit, wordt geëvenaard door tienduizenden gewonden, getraumatiseerden en ontheemden. De operaties van GHF – uitgevoerd onder IDF-toezicht en met Amerikaanse steun – maken het medeplichtig aan misdaden tegen de menselijkheid. Het maakt een genocide mogelijk, verhuld in humanitaire taal.

Conclusie

Israëls acties in Gaza – via de GHF, het zeeverbod, de totale blokkade en de systematische vernietiging van Gaza's gezondheidszorgsysteem – zijn niet alleen moreel verwerpelijk maar ook juridisch onverdedigbaar. Dit beleid schendt het internationaal recht, humanitaire normen en de fundamentele principes van menselijke waardigheid. De Gaza Humanitaire Stichting functioneert, in plaats van hulp te bieden, als een mechanisme van uitroeiing. Het zeeverbod van 12 juli dwingt burgers te kiezen tussen honger of bijna zekere dood op gemilitariseerde hulplocaties. De vernietiging van ziekenhuizen en het achterhouden van medicijnen verergeren het lijden.

De wereld moet handelen. De GHF moet worden ontmanteld. Het zeeverbod moet worden opgeheven. Gaza's ziekenhuizen moeten worden herbouwd en bevoorraad. En Israël moet verantwoordelijk worden gehouden voor zijn genocidale campagne. Niets minder dan het voortbestaan van een volk – en de geloofwaardigheid van het internationaal recht – staat op het spel.